

Regal de Reis

conte llic
en un acte en prosa, original
de

Carles Salvador

música
de

Personatges

Maria

Roseta

Toni

Roc

Peret

Aniceto

Tofol

Un desconegut

Anic 1er.

Anic 2^m.

Cantador, rondalla, amics i amigues.

Època actual, en el Maestrat.

Dreta i esquerra de l'actor.

—

Acte únic

Al foro decoració de selva. A la dreta una masia amb porta d'entrada i amb finestra encreixada, practicables. Esta casa fa cantonada a l'altura de la tercera caixa. A l'esquerra corralissa amb porta d'entrada practicable. Abans d'alçar. se el teló l'orquestra ataca un tema pastoril. S'ouen les esquelles d'una rabera que s'acosta a la masia.

S'alça el teló. Es cap al tard. Poc a poc se fa fosc. Per la dreta entra una rabera de corders que guarda la Roseta. Aquesta, abans d'entrar a escena, canta la cobla següent:

« L'estrellleta del capvespre
brilla molt i no té fred
pel camí que fa l'estrella
van seguint els Reis d'Orient. »

Entra la rabera dins la corralissa. Roseta després de tancar aquesta porta se dirigeix a la de la maria, al temps que ix a escena Maria, que és sa mare.

Maria.- És ja quin' hora i ton pare sense vindre.

Roseta.- Ho deu tardar. I el xic?

Maria.- Il·lusionat, com tots els de la seua edat. És el dia dels Reis. Vindran muntats en cavalls per deixar-li el regal. Quina edat aquella...

Roseta.- Tot il·lusions, mare, tot il·lusions!

Maria.- Quina felicitat més gran la dels mendets! I les mares, quí ~~q~~ contentes, quí satisfetes si els fills demanen que vinquen els Reis! (Transició). Te casaràs, Roseta; tindràs fills i ells esperaran que els Reis de l'Orient deixen a la finestra el regal de cada any per ser bons xics, plens d'il·lusions, de somnis d'or!...

Roseta. - Tindre un fill! Jo vellguera ser xico-
teta i que els Reis me portaren, en comp-
te de la nina de cartó que deixaven al
cabaset col·locat a la finestra, vellguera,
dic, una criatureta de carn i ossos, que
obriquera els ulls i la boqueta i que me
diguera ¡mare!, ¡mare!... encara que
jo no ho fora.

Maria. - Calla, calla, que a tot s'aplegarà'. Estàs
per a casar-te i ja veuràs com hi ha coses que
venen volent... i sense voler.

Roseta. - Il·lusions! Santes il·lusions! Quan feli-
sos som mentre ens somnem, encara que
siga en els ulls desperta!...

Entra Peret. És germanet de Roseta
i representa uns cinc anys.

Peret. - Mare!

Maria.- Fill!

Peret.- Mare; ja tinc la canastreta; i dins, la palla, l'ordi i les garrofes pels cavalls dels senyors Reis.

Maria.- Si, fill meu?

Roseta.- Quina alegria té perquè vindran els Reis a deixar-li coses!

Peret.- I si que me portaran coses?

Roseta.- Si, Peret.

Peret.- I me portaran una coca en pauses?

Maria.- No faltava més! I un barril de vi.

Peret.- Jo vullc un burret.

Roseta.- I que pate varietat.

Peret.- I que menje el rabo i les orelles.

Roseta.- Si, Peret, si; tot lo que vulgues.

Maria.- I una capsa de tabac.

Peret.- I una gorra nova.

Roseta.- Clar!

Peret.- I una faixa ~~roja~~ roja pa fer l'home.

Maria.- Quanta cosa!

Peret.- I un tabal que fassa pam, pa-ta-plam; pam
pa-ta-plam. (Pega la volta a l'escena to-
cant el tabal i marcant el pas).

Maria.- Has vist el xic?

Roseta.- Quanta incògnia! Dona gust el uore com
i il·lusiona.

Maria.- Aixina, aixina d'inocentets debien ser tota
la vida!

Peret.- Quan vindran els senyors Reis? (A sa mare).

Maria.- Ja no tardaran gens. Vés dalt; veges si des
de la finestra més alta se veuen vindre
per la cornella...

Peret.- Vaig, vaig desseguida. Pam, pa-ta-plam...
Esta nit és nit de Reis
i a la reixa em deixaran

un burret en sària nova,
una faixa i un tabal.

Pam, pa-ta-plam; pam, pa-ta-plam. (untis).

Roseta.- Beneida edat!

Maria.- Però no oblideu que sempre podem il·lusionar-nos.

Roc, marit de Maria, entra pel foro esquerra carregat de cistelles i de sacs.

Roseta.- Ja està aci el pare.

Roc.- Repanis; me pensava no arribar.

Maria.- Ja has vingut?

Roc.- No, xicota, que encara este allà al poble.

Roseta.- Però qué carregat que ve! Deixe, deixe tot això en terra.

Roc.- Repanis, no sé qué deixar primer si lo que porte a l'esquena, a les mans o lo que porte a la faixa.

Roseta.- Duga, home, i no patisca. (El descarrega).

Roc. - Xixina, ven? Què be!

Maria. - I qué has comprat pal xic?

Roc. - Oooooh! Xica, iu la fira de Castelló!

Maria. - Què?

Roc. - Que el poble pega un esclafit.

Roseta. - Què passa?

Roc. - No ho saben? Els Reis! Que venen els Reis!
Quanta cosa!... Mira; les tendes plenes i les
bolxaques buides, aixó. I de gent? Mira;
tot ple.

Maria. - Jesús quina paciència se necessita pa escol-
tar-te. Parla prompte i be.

Roc. - Ai, oi, oi i quina presa. Senta't.

Roseta. - Si que té melisa, venté.

Roc. - Reparís! Que compra aixó, que compra alló
i lo d'allà, i d'ací, i d'allí... i que ven
a este i a aquell... i res, xiques; que te pas-
ses el dia dient ¡hala, adios! ¡hala avant! i si
no te fas un determini no ixes mai d'aquel
poble.

Roseta. - I què ha portat?

Maria. - No ho veus, dona? Per unes quantes lliures
d'aiguarden en la pauxa.

Roc. - Mildere no'm digueres bonratxo.

Maria. - Vinga, ves traent.

Roc. - Fin. Un trencanous. (A Maria).

Maria. - Oi!

Roc. - Per a que no te xafes la llengua. I a tu, Ro-
seta, un cresolet pal dia que te cases. (El
trau de la faixa com el trencanous).

Roseta. - Un ~~trau~~ cresol?

Roc. - Si, mira; aci se fica l'oli, aci la torçada.
L'encens i fa llum. Donc no te convé que
fassa llum? Reques un bufit i l'apagues.

Roseta. - I per què compra això?

Roc. - No'm sofoques, Roseta. Ara ja està ~~apagat~~.

Roseta. - Si; ja veig que no fa llum.

Maria. - I pal xic que dus?

Roc. - Unes castanyetes. (Se regira per la faixa).

Maria.- Por si el xic ja no té un parell!...

Roc.- No li fa, dona; els homes és convenient que tinguem moltes castanyetes. I el teu promís? (A Roseta).

Roseta.- No ha vingut encara.

Roc.- Por quan vinga que escomence el bureo. L'últim bureo de fadrina, xicota. El dissabte que ve a casar-te i el diumenge a martiritzar el nouensí.

Roseta.- Quines coses nos dius?

Maria.- Toca, toca cap a dins. L'aiguardent el desbarata. Anem a arreglar el regal dels Reis que Peret té molta alegria i fa més soroll que un cascavell.

Roc.- Conforme... Trau les sabates del crió; posa tota la palla que tingues ganer i l'avena que te falta...

Maria.- Gens acís son mes unes unes? Hala cap a dins que quan vas al poble te fas molt llepol.
(L'espenteja).

Toni, per l'esquerra fora. És el promís de
Roseta, jove, templejat i de bons sentiments.

Toni. - Roseta!

Roseta. - Toni!

Toni. - Des del caminet de les roques i no m'és pas-
sant la carretera t'he vist en companyia
dels teus pares i an' he esperat a que te que-
dares a soletes.

Roseta. - I aixó, Toni?

Toni. - Per a dir-te sense que ningú s'entere, una cosa
molt important.

Roseta. - I qui és?

Toni. - Que te vullc.

Roseta. - Ja ho sabia.

Toni. - Si; però és que te vullc més que a totes les
coses d'este món...

Roseta. - De veres?

Toni. - Com ho sentis, Roseta meua. Suenen a voce; qui
és per a mi la vaca i el seu xouquet? No res.
Que és per a mi el mulat que tinc al corral?
No res. Que és per a mi la trutxa i la lletiga...

Roc. - Bon piensó, bon piensó². Les nines del
sempre rei (per ell mateix) necessitem mol
ta garrofa.

Maria. - Hala dius! (Torna a espentejar-lo i fan ^{unig} puntis).

Roc. - (Des de la porta). Reparís, quin modo tens
de tractor al rei de la casa! (Muntis)

Maria. - Cap a dius! (muntis).

Roseta asoles en escena. Peret a la reixa
arreglant el cabaset per al regal dels Reis.

Peret. - Roseta, ja tenen el menjar els cavalls.

Roseta. - Si que tenen de tot?

Peret. - Si, si. Si, quin a alegria! Pare! Mare! (Desapareix)

Roseta. - La mateixa il·lusió que jo tenia als cinc
anys! Vindrà un dia que fugirà de nos-
tros l'ensomni i la realitat de la vida
ens ensenyarà com és d'agradosa la san-
ta il·lusió dels xiquets... (Pausa).

Roseta. - Quines comparances que fas?

Toni. - Si Roseta de la meua vida! Què tu eres una
vaqueta; que m'has de portar un xouquet
platxadet...

Roseta. - Jo vuelle xouqueta.

Toni. - Xouquet.

Roseta. - Xouqueta! (Transició). Però què estem dient?
Encarta s'hem de casar i ja estem disputant
per els fills i dient: los animals. Vés, Toni,
vés, que tens unes coses!

Toni. - Les coses les tens tu, Roseta, flor de roser.
I que són poc bones i poc grosses!

Roseta. - Ja les has tastat?

Toni. - Si, Roseta, Roseta, Roseta! Perque tu no vols.

Roseta. - Vés, Toni, dius en mon pare que se fa foc...

Toni. - Ja obrim els ulls les estrelles, s'asorna la llum
na clara, canten els quills la seua cançó...

Roseta. - I te estàs fent més pesat que un plat de fa-
rinetes.

Toni. - Ai, quines ganes tinc de tornar-me blat
per a que me molques al teu molí.

Roseta. - Jesús, quins desitjos que t'agafen.

Toni. - I ser farina per a que me fenyques, me
pastes i me portes al forn.

Roseta. - Destarifat!

Toni. - I que te tornes coca per a pegar-te un mos
set de les galletes.

Roseta. - Toni, que estàs perdent l'esme.

Toni. - Ai, Roseta que m'entren corinques a les
carnes. (Fent una càrrega).

Roseta. - Hala! (L'aparta suauement).

Toni. - Ai, Roseta, que me se tremolen els braços.
Ai, di, ai!...

Roseta. - Este ric se torna loco. (S'aparta).

Toni. - Fug, Roseta; fug, que t'agafe. (Carregant).

Roseta. - Vés, que me fas temor.

Toni. - (Tremolant de desig). Que me m'agafa...; que
t'agafe...; que... (La persequix i ella escapa).

riu satisfeta de l'amor del promés i mostra
indesició per deixar-se abraçar o no).

Roseta. - No m'agafaràs, no. (Se riu gojosa).

Toni. - No?... ja te tinc! (L'abraça)

Roseta. - Ai! (Sospirant amorosa).

Cantat

(El músic ja havia fet l'introducció al número
que seix, els compassos de la qual aprofitaran els
artistes per a interpretar el joc de l'abraç).

Toni. - Vine aci, Roseta,
no me fuggies, no.

Roseta. - Ai, per Déu asolta'm
que te tinc temor.

Toni. - ~~No~~ Tu ja saps que te vullc en deliri
que sospire per tu i que me unisc
si no trobe contenta eixa cara
si els meus ulls no han mirat eixos ulls.

Roseta. - Jo ja sé que ~~sóc~~^{me veuls} en deliri
que per mi tu sospires i et mors
peró tu saps molt be que t'adore
i que et porte aci dins en el cor.

Toni. - Torna a dir, Roseta,
repetix-me aixó.

Roseta. - Si, per déu, asolta'm
no me toques, no.

Toni. - Es un desespero;
dona'm un abraç.

Roseta. - Tiu paciència uns dies;
quan te casaràs.

Els dos. - Quan te casaràs, entonces!
Sempre ^{dic} dins eixa cançó.

Ja tinc ganes que ^{te} me figuren
el jou ~~de~~ l'altar major.

Perquè te vullc en deliri
i per tu sospire i more
i és que tu eres per a mi,
l'Amor!

Toni.- Vine aei, bonica,
no me fuigques, no.

Roseta.- Eres tu ma vida,
no te tinc temor.

Toni.- Eres rosa, roser, ma Roseta,
i estrelleta de llum i claror.
Als tens braços morir-me voldria
recolzant el meu cap al teu cor.

Roseta.- A mes vres te vullc ara i sempre
i als meus braços parlant nos d'amor.
Tu serás al repós de ma falda
i el meu cor al repós del teu cor.

Toni.- Torna a dir Roseta,
repetix-me aixó.

Roseta.- Les dolces cadenes
les posa l'amor.

Toni.- Acosta els teus llavis
i un beset tindrás.

Roseta.- Tiu paciència uns dies;
quan te caserás.

Els dos. - Quan te casaràs, entones!

Sempre ^{dic} ^{dins} eixa cançó.

Ja tinc ganes que ^{te} me fiquen
el jou ~~de~~ l'altar major.

Perquè te vullc en deliri
i per tu sospire i more
i es que tu eres per a mi,
l'Amor.

Parlat

Toni. - Donam un beset.

Roseta. - No crides que te pot oir ma mare.

Toni. - Pos donam un beset.

Roseta. - No.

Toni. - Pos dona. ~~meu~~ dos.

Roseta. - Encara manco.

Toni. - Pos tres.

Roseta. - Ni unig tampoc.

Toni. - Be, dona; pos jo t'en donaré mitja dotzena.

Roseta.- Oï, que te penses que soc una pateneta?

Toni.- Tu? Més fina que una patena, més dolça que una bresca de mel i més tendra ---

Roseta.- Què tens? Ai! (Sospira).

Toni.- Pos aixó, Roseta mena; un beset en la boca que si no l'arregleques tu recaurà en terra i a perill de trencar-se.

Roseta.- Jo tinc molta vergonya! (Genari vencuda).

Toni.- Pos jo no gens.

Roseta.- Gràcies!

Toni.- Me dones un beset?

Roseta.- Quan te cases.

Toni.- Pos jo ~~ti~~ t'el donaré ara a la galta i si t'agrada m'el compres en un abraç, i si no és del teu gust te'l donaré en la boqueta per a que li trobes tota la seua dolçor, vols? (Pausa).

Vols o no? (Pausa). Pos callades ja es una resposta. (Li pren les mans i quan va a be-

Esta gent massovera tindrà més bon cor
que aquella gent aristocràtica de Ciutat.
Està dormideta, pobreta! És un serafi!
(Beixa la cistella en terra i marca el puntis).
Aci te quedes, innocenteta flor de pecat,
filla d'un pare de cor roïn que t'abandona
i d'una mare desgraciada que
s'ha de privar del seu amor únic pel que
dirà de la gent. Adéu, adéu, angelet bo-
nico; un altre dia tomarem per tu. (Se tor-
ca una llàgrima). Si jo no fora un cristià
que deu obedir, no t'quedaries a la mercé
d'una família massovera. Quanta des-
gràcia hi ha pel món! (Fa puntis plorant).

Ariceto i Tofol pel foro dreta. Són dos masso-
vers fadrins vells. ~~Ariceto~~^{Tofol} porta una bota
de vi i de quant en quant fa traço i ~~Tofol~~^{Ariceto}
porta una pandereta i com que no pot parla

zar. li la cara s'on una bocina ^{un} clàxon d'
automòbil).

Roseta. - Hi! (Fuig cap a casa).

Toni. - Redell quina simbombá! Quina llàstima!
Pero... jo no te perdore el bes i l'abraç.
(ella fuig dins de la casa i ell entra darrere
corrent en els braços oberts).

S'ha fet fosc però la llum deixa caure
un raig claríssim a la porta de la masia.
Entra en escena el desconegut per el
foró esquerra; vist de ~~seren~~^{xófer} en guarda-
pels i porta una cistella. Primerament
quarta pel cantó de la corralissa; albança
observant per tots els costats. Els gestos són
de misteri i confirmant un acte de trascen-
dència.

Desconegut. - Hi te quedas, angelet. (alça la coberta de
la cistella i mira l'interior). Cóm somriu!

^{eugauxar. se. li}
sequit, en ~~se. li~~ ~~se. li~~ una paraula, fa
rabia, gestos comics i per fer anar el carro,
pega punyá a la pandereta.

Suiceto.- Por mira, To to tofol; jo te te te dic que que
que eixa ma na matràfula que co co cone
tant, se diu au au au ~~au au au~~ (colp de pandereta)

Tofol.- Tu si que eres un au.

Suiceto.- Au au auto-en oli.

Tofol.- Que no, home.

Suiceto.- Que que que si si simpò. Que ma ma (colp)

Tofol.- Tu si que manes, Suiceto, pero en boteta (colp)

Suiceto.- Que ma mare men men men (colp).

Tofol.- Ni ten ni de t'aguiela.

Suiceto.- Me hu, me hu ~~diu~~ dit esta esta esta.

Tofol.- Esta i aquella

Suiceto.- Esta ma, esta ma, esta ma. (colp).

Tofol.- Sa mà dreto o l'esquerra?

Suiceto.- Mati, mati, mati, ---

Tofol.- Tu no mates ni una gallina. (ven).

Aniceto.- Esta matinaeta, bromie. Tu tu tu. (colp).

Tofel.- Tururú!

Aniceto.- Tu te, tu te, tu te...

Tofel.- Deixa el tute que sempre perds.

Aniceto.- Tu, te burlas de mi.

Tofel.- Jo, no ho cregues; però me dona rabia que...
(s'en el clàxon d'abans) Vens? Ja s'en va.

S'ha parat en la carretera, ha baixat un seupret i ara fug que se l'emporta el diavol en els ulls oberts que fan una llum!...

Aniceto.- Com com com?

Tofel.- Com un llamp!

Aniceto.- Que com com se diu així que co co correntant

Tofel.- Se diu alts.

Aniceto.- Oi! (Va a parlar i com no pot pega culpa la pandereta)

Tofel.- Si, senyor. Alts. Un dia, escolta, animal de llaura!

Aniceto.- Oi! (igual que abans)

Tofel.- Un dia anava jo per la carretera que ve
nia en una càrrega del molí quan ve

fricets.- Ai! (El matèix joc).

Tofel.- Espatarrat, que ara ve lo bo. Li retira de
nimut de la mula i casi la passa de ban-
da a banda.

fricets.- Ai! (Seguix igual).

Tofel.- Espatarrat més que ara ve lo millor. La
mula alça la coa, jo alce els braços, m'
acoste a la mula i...

fricets.- Ai! (Continua el joc).

Tofel.- I crido fort. Alto, alto, alto! I l'alto, va i s'
para. Separa la mula cap el bancal de
la dreta i a mi cap el bancal de l'esqu-
erra.

fricets.- I...i...i... (Colp de pandereta).

Tofel.- I l'alto tira que te corre que corria que ve
va i no l'hai vist mai més. Si, Tofel, si
per aixó li diuen l'alto; perquè li dones l'a

i encara frig més depressa.
triceto. - Mai mai mai (colp).

Tofol. - Mai para, mai. (ven).

triceto. - M'hai quedat aspa, ~~aspa~~ aspat, aspatarrat!

Tofol. - Mira, triceto. Toca a la porta del tio Roc i veja'm si han vingut els del bureo.

triceto. - To to to care la pan pan pandereta. (Va a la reixa i fa unes passadetes amb la pandereta mentres Tofol pega un trago a la boteta del vi).

S'obri la reixa i apareix Peret molt alegre.

Peret. - Pare, mare, Roseta, els Reis! Els Reis!

Tofol. - Pot é's de veres. Es la nit de Reis! Quina alegria que té Peret.

triceto. - Ale, ale, ale...

Tofol. - Hale cap a dins que obrim la porta.

S'obri la porta de la masia i entren a escena Maria, Roseta, Tori, Roc i Peret que porta a les mans una trompeta i altres joquets i volta l'escena sense fer cas de ningú.

Roc. - Qui nos busca?

Tori. - Hola, Tofel.

Triceto. - Bo bo bona nit.

Tori. - Oi, Triceto, també.

Roseta. - Què és això? (Tropesant en la cistella).

Maria. - Una cistella d'estos.

Roseta. - Vos pesa molt. Xe, que porten aci?

Roc. - Algun regal.

Tofel. - Fixo no és men.

Triceto. - No no no si si si... (colp).

Roseta. - En què quedem, si o no?

Triceto. - Jo no no no no, per per parte la pan pan pan
dereta.

Roc. - Serà per al xic.

Peret. - Què és mare?

Maria. - No ho sè, fill.

Peret. - Que no serà el buret en la sarieta?

Roseta. - Quina cixida.

Toni. - Anem a veure. Destapa, xica, que això s'ha de veure. (Encen un niuto).

Roseta. - (Mirant l'interior) fi! (Deixa la cistella en terra).

Toni. - Què és? (Tots s'aparten).

Roseta. - Mare! Mare! (Molt asustà).

Maria. - Què te passa?

Roseta. - Una criatura! (Sospirant).

Maria. - Com?

Roseta. - Si; una criatura en els ulls oberts i en les manetes a l'aire i un biberó a la boqueta. Jo me tremole de por... Criatura!

Roc. - Esta si que està bona!

Toni. - Estàs certa?

Roseta. - I al veurem a mi m'ha fet una rialleta.

Maria. - Com pot ser? Qui ha dut això aci? Qui abandona un crió?

Aniceto. - Jo jo jo ...

Roc .. - Has seguit tu?

Aniceto. - Que jo no sé ni ni ni mitja pa pa pa
palavra.

Toni. - Siga de qui siga i estar ací per lo que
Dén nullga, és una criatura que s'ha
de traurer de la cistella (Ho fa). Mi-
ren-la. (La mostra a tots).

Maria. - I està bolcadeta. L'hauran abandonat

Roseta. - Jesús!

Toni. - Si l'han abandonat ja té qui la cuidi
de. Tu seràs, Roseta, la nova mare.

Tofel. - Vejan si hi ha alguna carteta que aclari
rixca un poc el misteri.

Toni. - Si la hi ha s'enterarem. Si ixen els pa-
res se l'enduran. I si ningú la reclama,
esta criatura vinguda del cel
esta nit, serà el regal dels Reis a la
nostra boda, Roseta. El nostre Senyor
ja nos envia fills. Pren-la.

Roseta. - Pobreta! (l'aguant. la i beçant. la).

Maria. - I és xic o xica?

Tofel. - Si és xic portarà un pa baix del braç.

Toni. - Sei li ha robeta i una carta.

Maria. - Què diu?

Peret. - Així xiquet serà per a mi?

Roc. - Si, Peret, si. Un altre nyinyoro nos fal-
tava pa ser felisos.

Toni. - I dins de la carta un grapat de billets.

Roc. - Dinis? Conta, conta els que li ha.

Maria. - Tran el cresol. Roc i nos hi oïrem millor.

Roc. - Desseguideta. Ja estem en causa. (Uutis).

Roseta. - La criatura serà per a nosatros?

Toni. - Si, Roseta. S'han de casar el dissabte i ja
tens qui te fassa companyia quan jo es-
tiga treballant al bancal.

Maria. - Però sense saber els dinis...

Toni. - No és qüestió de pessetes sino de tindre
bon cor. Quan uns pares abandonen una
criatura lo pitjor que pot passar és cau-

en una casa d'egoistes, que la maltracten
per el pecat que ella no ha comés. Nos-
tros debem cuidar-la com si fóra filla nos-
tra, veritat Roseta?

Roseta. - Tencé bo eres!

Toni. - Déu paga el bé que se fem els uns als altres.

Roc. - (Exint a escena). Trecu llegint. Acó'm fal-
tava, fer llum a la mena edat. Tencé el
ventet no apagarà el cressol?

Maria. - Quans diners hi ha?

Toni. - Ira, el que hi ha es una carta escrita en
llàgrimes. (Solig. Tots fan rogle, atents).

« Bona gent: No més nos demarem que n'api-
den d'una mare i d'una filla desgracia-
des. Un home riu va enganyar una jove
i ésta, per culpa de la societat farsant es
que viu, no pot criar-se la seua propia
lleta. Per aixó, ésta mare que plora llàgr-
mes de dolor, confia en el bon cor de la
gent que viu lluny de les Cintats. No és

un abandonó ja que sa mare estarà sempre atenta a la seua filleta de l'ànima; és una honra immaculada que no ha d'embrutar la esta societat murmuradora, i és una criatura que ha de créixer sana i forta apartada uns quants anys de la seua mare. Està batejada, li diuen Glòria i tornarem a per ella. No pergan la medalla de la Mare de Déu dels Desemparats que porta penjada al coll. Candeu la Glòria i estimen-la.»

«Nota: Per el Sr. Alcalde del poble rebren cada mes 250 pessetes. Junt en esta carta trobareu 100 duros per als primers gastos que tingan. Compasió pels desgraciats.»

(Van fent mitis per la maria i torcant se les llàgrimes tots manco Roeta qui té la criatura i Toni que se queda sospirant i mirant la carta).

Toni. - I ara, alegrem-se. És el regal dels Reis a
la nostra boda.

Roseta. - Toni, te vullc ara, més que mai. (Afectada)

Toni. - De veres?

Roseta. - En tota l'ànima. Si t'has apiadat d'èsta
xiqueta que no coneixem; com no t'ap
daràs de mi en les meues faltes?

Toni. - I tu que eres la segona mare de la
Glòria, també, també sabràs perdonar
els meus errors. (Se queden mirant la
criatura). Pareix que vullga plorar!

Roseta. - Tindrà soneta.

Toni. - Pos canteli alguna cosa per a dormir. la
(Mutis per la usasia).

Roseta. - Angelet! Bonica! Dorm, dorm als meus
braços!

Música

A la reina per ser reina
qui li dona llit blanc?

Sols als braços d'una dona
fan la son els angelets.

Els somriuen i somriuen;
vora el pit s'està calent.

Les cançons que l'adormien ^{all}
han baixat totes del cel.

La rosella de la boca
s'obri i tanca dolçament.

Violins del cel baixaren,
sembla el cant d'un arbre al vent.

La música la desperta
se desperta indolentment
i els ulls tenen la clarícia
dels estels de l'Orient.

Entren a escena Roc i Toni.

Roc. - Guau vinguen els del burco no els di-
gan lo dels divés.

Roseta. - Ja estan aci. (S'on una guitarra).

Toni. - Els direm la veritat... i que tinguen bon

cor per als desvallquits.

Roc. - Tofol, Aniceto, Maria, ja estan ací els amics i les amigues. (S'en molt aprop la guitarra i remor de gent en alegre conversa).

Tots a escena. Per el foro esquerra van aparèixer les amigues de Roseta i els amics de Toni, Cantador i rondalla amb els instruments necessaris. Aniceto i Tofol s'ajunten al grup. Salutacions i abraços. No manca el gutural "¡Fujii!" Animació. Se formen dos grups un de dones i l'altre de homes. Tota la conversa gira al ~~entorn~~ ^{entorn} de la troballa de la Glòria que tots volen veure i besar.

Anic 1er. - Bona nit i bon vi tinguen.

Toni. - Benveinguts!

Roc. - La casa oberta tinc, els pastissos i el ciguardent damunt la taula i la pal

sa pal borrotjos i marejats!

Anic 2^{on}. - Bo és sabero, tio Roc.

Roseta. - Es una xiqueta que nos han portat els Reis.

Anic 1er. - Bon regal, recatso; tio Roc, i en lletts, recontra catso.

Maria. - Molta alegria, si; molta alegria.

Toni. - Satisfets no m'és d'haver obrat en bon cor. S'han confiat de nosatros i l'obligació no era atra.

Anic 2^{on}. - I quan comensa el buero?

Anic 1er. - L'enhorabona i a ballar toquen.

Tots. - Bureo, bureo! Música
(Toquen les guitarres i els altres instruments. Els fadrins trauen a ballar a les fadrines a l'estil del Maestrat "jota". Roseta entrega a Maria la criatura que xupla el biberó i Toni la trau a ballar. Animació i alegria).

Cantador. - Ma mare no vol que em case
perque no tinc saraguiells
jo li dic que nulli casar. me
en canisola només.

Les dones. - Ja, ja, ja (Rialles).

Maria. - (A Roc). Tin la xica, que me fone de
vostre ballar. (Li entrega la criatura
i tran a un fadri i sequixen el ball

Roc. - No dic jo? Acó em faltava. (Li doni
el biberó còmicament).

Maria. - Rasca i tira cançons, qui fariero!

Toni. - (Deixant de ballar. Roseta entra a la
casa i en un plat tran pastissos que
repartirà. L' huiic 1er i l' huiic 2^{on} me
sureu aiguardent i oferixen als
que menjen pastissos).

Si hui voler. se és morir. se

jo vull morir. me valent
perquè el viure sens valer. te
serà morir ans de temps.

Tunic 1er. - Vaja cabla bonica, Roseta!

Tunic 2^{on}. - Ja tens sort, qui lopa, d'endur. te un
xic aixina!

Cantador. - Mala cara fan els gossos
pel temps que no hi ha raiu;
aixina fan les fadrines
quan no venen els fadrins.

Les dones. - Fora; mentira! fals! (Protesten i rimen)

Toni. - (Al públic).

Se casava molt contenta
perque 'm tenia voler
i ara té també la Gloria
que li han regalat els Reis.

(Aplaudiments, víxques, termina la música)

Benassal, febrer Teló. Carles Salvador

Domicili de l'autor
Benasal (P^a de Castello)
Mestre d'escola